

Full diocesà

12 de febrer del 2023

p6 —L'Agenda 2030, la JMJ i la Santa Seu

p7 i p8 —Avui, col·lecta de Mans Unides contra la fam

«Hem redescobert que som una gran família»

Paraules del nostre bisbe Romà al final de les assemblees sinodals

«Al final de les sessions de l'Assemblea Sinodal del nostre Sínode Diocesà, convocat el 16 de setembre del 2018, solament pot brollar del nostre cor l'agraïment al Senyor que ens ha fet el do de poder-la realitzar. Tot i que el procés del nostre Sínode per l'Esperança s'ha esdevingut en unes circumstàncies concretes que haurien pogut portar a abandonar el camí sinodal, Déu ens ha concedit de celebrar-lo; i prosseguim caminant. Respecte a les circumstàncies, vull recordar la pandèmia del Covid-19, amb totes les seves conseqüències: els confinaments i, sobretot, el sofriment dels malalts i les seves famílies; i, la cosa més dolorosa, la mort de moltes persones, algunes membres dels grups sinodals. Però també hem d'es-

mentar que en el camí sinodal estem immersos en un món canviant, com ho evidencia la situació de guerra per la invasió d'Ucraïna, la qual ens ha tocat de ben a prop —entre nosaltres hi ha ucraïnesos—. Mirant l'Església universal, també hem de tenir present el «sínode universal» o, més ben dit, la preparació per a les assemblees del Sínode de Bisbes de l'octubre del 2023 i del 2024; preparació en què s'han implicat totes les diòcesis d'arreu del món.

Totes aquestes circumstàncies i el mateix camí sinodal alemany ens han ajudat a entrar encara més en la dinàmica sinodal pròpia de l'Església. Vull fer present en aquests moments la carta del papa Francesc al poble de Déu que peregrina a Alemanya del juny del 2019, quan justament nosaltres estàvem en els nostres primers passos sinodals». (Continua a la p. 4)

«El qui s'enfadi amb el seu germà, serà reu davant el tribunal»

Diumenge VI durant l'any / Cicle A

Lectura del llibre de Jesús Fill de Sira

Si tu vols, guardaràs els manaments; ets tu qui has de decidir si et mantindràs fidel. Tens al davant foc i aigua: pren el que tu vulguis. L'home té al davant la vida i la mort: li donaran allò que voldrà. La saviesa del Senyor és gran; el Senyor és molt poderós i tot ho veu. Els ulls de Déu veuen el que ell ha creat; ell coneix tot el que fa cadascú. No mana a ningú que faci el mal ni autoritza ningú a pecar.
(15,15-20)

Salm responsorial

Feliços els qui segueixen la llei del Senyor.
[118]

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, als qui tenen una fe prou madura, sí que els ensenyem una saviesa, però una saviesa que no és del món present ni dels dirigents, que estan a punt de ser destituïts, sinó la saviesa enclosa en el pla que Déu s'ha proposat, amagada fins ara, però que abans de tots es temps Déu ja tenia decidida, perquè sigui la nostra glòria. Cap dels dirigents del món present no l'havia coneguda, perquè, si l'haguessin coneguda, mai no haurien clavat a la creu el Senyor de la glòria. Però, tal com diu l'Escriptura: «Cap ull no ha vist mai, ni cap orella no ha sentit, ni el cor de l'home somniava això que Déu té preparat per als qui l'estimen», però a nosaltres, Déu ens ho ha revelat per obra de l'Esperit, ja que l'Esperit tot ho penetra, fins al més profund de Déu.
(2,6-10)

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: [«No us penseu que jo vinc a desautoritzar els llibres de la Llei i dels Profetes. No vinc a desautoritzar-los sinó a completar-los. Us ho dic amb tota veritat: Mentre durin el cel i la terra, no passarà per alt ni la lletra més menuda, ni el tret més insignificant dels llibres de la Llei. Tot es complirà. Per tant, aquell que deixi de complir un dels manaments més petits, i ensenyi els altres a fer el mateix, serà tingut pel més petit en el Regne del cel; però aquell que els compleixi i ensenyi a fer-ho, serà tingut per gran en el Regne del cel.]

Jo us dic que si no sou més justos del que ho són els mestres de la Llei i els fariseus, no entrareu pas al Regne del cel.

»Ja sabeu que als antics els van manar: “No matis”, i tot-hom que mati, serà reu davant el tribunal. Doncs jo us dic: El qui s'enfadi amb el seu germà, serà reu davant el tribunal. [El qui digui al seu germà una paraula de menyspreu, serà reu davant el Sanedrí, i el qui l'insulti, acabarà al foc de l'infern. Per això, ni que et trobis ja a l'altar, a punt de presentar l'ofrena, si allà et recordes que un teu germà té alguna cosa contra tu, deixa allà mateix la teva ofrena, i ves primer a fer les paus amb ell. Ja tornaràs després, a presentar la teva ofrena. Si algú et porta al jutjat, mentre hi aneu, enteneu-vos de seguida, abans no et posi en mans del jutge, i el jutge en mans dels guardes, i et tanquin a la presó. T'ho dic amb tota veritat: Un cop allà, no en sortiries que no haguessis pagat fins l'últim cèntim.] [...]

(5,17-37)

«Si allà et recordes que un teu germà té alguna cosa contra tu, deixa allà mateix la teva ofrena, i ves a fer les paus amb ell»

L'esperit de la llei

Carles Riera i Fonts, pvre.

Jesús no ve a desautoritzar la llei antiga, com alguns podien pensar. Ve a completar-la, i ens ensenya a interpretar-la descobrint-hi l'esperit que l'anima.

En comptes d'anul·lar-la, la perfecciona. No sols és prohibit matar el germà, sinó també menysprear-lo, insultar-lo, renyir-hi. No sols és interdit cometre adulteri, sinó també malmirar una dona amb absència d'amor. No sols no hem de jurar en fals, sinó fins i tot jurar *tout court*, compromentent-hi Déu, implicant-lo en el jurament, pretenent de situar-nos al seu nivell.

Cal corregir els mals hàbits tallant-los en sec. La manera de veure les coses: l'ull que fa caure en pecat; la mà que voldria acaparar-ho tot (fer mans i mànigues per apropiari-nos del que no ens pertany).

Hem de reorientar el pensament: ens apropem a Déu aprenent de Jesús. Fer les paus amb el germà és primer que presentar l'ofrena a l'Altíssim. I no únicament en casos d'odi declarat, sinó fins i tot quan hi ha simple manca de sol·licitud o mera indiferència envers l'altre. I ni que nosaltres no ens sentim responsables del desacord!

La llei més autèntica, més completa és la de l'amor. («Amb amor és obeït qui ajuda el pobre i consola l'afligit.»)

Tals actituds, de bracat amb la llei, tracen el veritable camí vers la pau!

La imatge

La nostra consciència ens diu que hem de fer el bé i evitar el mal. Déu, precisant més, assenyalà allò que és essencial en els deu manaments donats a Moisés, gravats en les taules de pedra. Jesús completa i aprofundeix la Llei de Déu. El Sermó de la Muntanya n'és un bon compendi. Ell és el Mestre i el model que hem de seguir.

Moisés i les taules de la llei (1648).
Philippe de Champaigne

Agenda

Lit. hores: Setmana II

13 dilluns

— Sant Benigne, prev. mr.
Gn 4,1-15.25/Salm 49/Mc 8,11-13

14 dimarts

— Sant Ciril, mjo. i Metodi, bisbe, germans i copatrons d'Europa
— Sant Valentí de Roma, prev. i mr.
— Sant Valentí, bisbe i mr. a Sant Benet de Bages
Ac 13,46-49/Salm 116/Lc 10,1-9

15 dimecres

— Sant Faustí i Jovita, germans mrs.
— Sant Claudi de la Colombière, jesuïta
Gn 8,6-13.20-22/Salm 115/Mc 8,22-26

16 dijous

— Santa Juliana de Nicomèdia, vg. mr.
Gn 9,1-13/Salm 101/Mc 8,27-33

17 divendres

Els set fundadors de l'ordre dels Servites
— Sant Ròmul, mr.
Gn 11,1-9/Salm 32/Mc 8,34-9,1

18 dissabte

— Santa Bernardeta Soubirous, vident de Lurdes
He 11,1-7/Salm 144/Mc 9,2-13

19 diumenge VII / Cicle A

— Santa Àlvar de Còrdova
Lv 19,1-2.17-18/Salm 102/1C 3,16-23/Mt 5,38-48

Les reformes fetes des de dalt, sense participació, tenen poca eficàcia

Paraules del nostre bisbe en finalitzar les assemblees sinodals

(Prové de la pàgina 1)

«Aquest escrit pontifici ens va ajudar a centrar el nostre treball, sobretot en la Comissió del Sínode Diocesà, des de la confiança en l'Esperit de Déu que guia la seva Església, i la realitat fonamental de la comunió eclesial, que ens manté en comunió amb Crist, el nostre Senyor i Salvador.

Gràcies siguin donades a Déu perquè ens ha fet el do de poder dur a terme l'Assemblea Sinodal; i, evidentment, gràcies a tots i cada un de vosaltres, els qui sessió rere sessió us heu fet presents, amb el vostre cor, la vostra paraula, la vostra intel·ligència, la vostra pregària, a fi que poguéssim entre tots dur endavant la missió que el Senyor ens ha encomanat. Sí, gràcies per la vostra generositat per servir la nostra Església de Vic. Gràcies pel vostre testimoniatge d'amor a l'Església que peregrina en aquesta estimada terra del nostre bisbat. Gràcies també

a les vostres famílies i comunitats, que han hagut de canviar o suprimir esdeveniments familiars o comunitaris. El meu agraïment i pregària per la Pilar Mayans i Casas, que ha estat cridada a la casa del Pare en el període de la nostra Assemblea Sinodal; confiïm en la seva intercessió pel Sínode de l'Esperança i per la diòcesi davant el Senyor de la glòria.

En la cloenda de les sessions de l'Assemblea Sinodal he de fer presents les meves apreciacions, totes elles amarades de gratitud. En totes les sessions realitzades s'han fet presents les actituds profundament cristianes de la unitat i de l'escolta mútua, en el respecte i la caritat, tot cercant la voluntat de Déu. Una altra constatació és l'acolliment mutu: certament ens hem conegut, hem aprofundit en l'amistat, hem creat lligams de fraternitat cristiana. La meua mirada de pare i de germà envers tots i cada un de vosaltres ha vist la bellesa de la comunió, la calidesa de la fraternitat, la meravella

de l'escolta mútua, la simfonia de la veritat en les aportacions, la unció de la pregària, on l'Esperit Sant s'ha vessat com pluja suau en els nostres cors.

Sí, en l'Assemblea Sinodal s'ha manifestat l'Església en la seva diversitat de dons i de carismes. Hem redescobert que som una gran família i que és més el que en uneix que el que ens separa. Quina belle-

«És més el que ens uneix que el que ens separa»

5 –actualitat diocesana

sa la de l'Església en la multiplicitat de les seves activitats ben a prop de les persones, compartint els goigs i les esperances, les tristeses i les angoixes dels homes i dones d'avui! És molt el que fem, però ens queda molt per realitzar. L'objectiu d'un sínode és, principalment, servir per a la crida a la conversió, adreçada a tots i cada un dels membres de la comunitat que el celebra. L'Església avança en la mesura en què cada un dels cristians siguem capaços de posar-nos de cara al Senyor, mirar-lo i preguntar-nos què vol de nosaltres, quin és el seu somni per a cada un de nosaltres, per a les nostres parròquies i comunitats, per a la nostra diòcesi. No podem restar solament en el que sempre s'ha fet. El món actual, com ens recorda contínuament Francesc, papa, demana de nosaltres la conversió missionera.

En les sessions hem mirat el present eclesial des de l'esperança, des de la confiança en la presència de Crist enmig de la seva Església. Haig d'assenyalar l'alegria com a to fonamental de la nostra assemblea. Certament s'han obert camins que ara ens cal fressar. L'Església diocesana nostra és sempre la mateixa, ara com al llarg dels segles, però quelcom en nosaltres ha canviat. Hem redescobert que hem de fer camí més i més junts. L'experiència que hem viscut en els grups sinodals i en l'Assemblea Sinodal ha de ser performativa, capaç d'ajudar, des de la humilitat i el servei, les nostres parròquies i comunitats. L'experiència sinodal s'ha d'encomanar a tots els àmbits eclesials.

Amb l'assemblea no acaba el Sínode Diocesà; ara pertoca al bisbe, que té la missió de donar la vida per tota l'Església, esposa de Crist, el discerniment propi d'aquelles paraules de missió i esperança per a ajudar a avançar l'Església, en aquests moments concrets de la història, amb les seves oportunitats i

reptes. La saviesa del procés sinodal és entendre que les reformes empreses solament des de dalt, sense una àmplia participació dels elements de la base perifèrics i populars, tenen poca eficàcia. L'autoritat exercida després del Sínode Diocesà i com a fruit d'aquest té el segell del consentiment viu del cos eclesial. Tal és el repte que tinc al davant: ser fidel al Senyor i fidel a l'Església que ha parlat, canònicament, per

la vostra boca. Us demano, ja des d'ara, que no em deixeu sol en aquest desafiament. Confio en la vostra pregària.

Gràcies! El Senyor compta amb nosaltres! El nostre món necessita dels cristians, des del convenciment i aprofundiment de la nostra identitat i missió: "Creients i creïbles en una Església que té com a objectiu eixamplar encara més el regne de Déu" (LG, 9)".

Cursets de preparació al matrimoni

Anoia-Segarra: 18 de març i 3 de juny, a la parròquia de Santa Maria d'Igualada (tel. 93 380 00 40).

Bages: 25 de febrer, a la parròquia de Sant Josep de Manresa (tel. 93 875 32 03).

Ripollès: 15 d'abril, a la rectoria de Ripoll (tel. 972 70 02 43).

Osona: 13 de maig, 10 de juny i 16 de setembre, al Centre d'Orientació Familiar (tel. 659 248 064).

500 anys del comiat de Sant Ignasi

Es compleixen cinc segles del comiat de sant Ignasi de Manresa, on després d'una estada d'onze mesos va partir cap a Jerusalem. En commemoració, dissabte vinent, 25 de febrer, es faran els primers 10 km del seu camí, de Manresa al Pont de Vilomara, amb el següent horari: a 2/4 de 9 del matí, sortida de l'espai Manresa 1522; a les 10, missa a Viladordis; a les 12h, a la plaça major de Vilomara, acte de rebuda de la rajola del camí ignasià. Informació i inscripcions: Oficina de Turisme de Manresa i www.manresa2022.cat

L'agenda 2030, la JMJ i la posició de la Santa Seu

El nunci pronuncia una aclaridora intervenció a Barcelona

Els Objectius de Desenvolupament Sostenible són 17 metes globals interconnectades i dissenyades per a ser, en les seves paraules, un «pla per a aconseguir un futur millor i més sostenible per a tots». Foren aprovades per una majoria de 193 països l'any 2015 en l'Assemblea General de les Nacions Unides i tenen com a objectiu realitzar-se abans del 2030. Aquests objectius foren posteriorment (2017) detallats en mesures més concretes (unes 169).

Des de diferents sectors s'han criticat aquests objectius, car en realitat són la imposició d'una neo-religió globalista, que suplanta la sobirania de les nacions i que pretén imposar l'avortament, la ideologia de gènere i el control poblacional. L'agenda 2030, segons els mateixos, amaga interessos d'enginyeria social per a imposar una ideologia determinada i una nova concepció de l'ésser humà.

En el mateix sentit, s'ha vist amb preocupació que la JMJ de Lisboa presenti, en la seva carta de compromís, com un dels seus objectius adherir-se a aquesta agenda 2030. Després de les crítiques, la referència a l'agenda 2030 en la JMJ ha quedat més reduïda i s'ha matisat que es promouen aquests objectius sempre d'acord amb la interpretació de la Santa Seu, fent referència a una nota signada per Bernardito Auza, ara nunci a Espanya i llavors observador

permanent davant les Nacions Unides i que encapçalà la delegació vaticana en el procés de negociació de l'agenda.

«L'Agenda 2030 és un clar senyal que, malgrat les diferències en algunes àrees, la comunitat internacional s'ha unit i ha reformat el seu compromís d'erradicar la pobresa en totes les seves formes i dimensions i de garantir que tots els nens, dones i homes del món tindran les condicions necessàries per a viure en veritable llibertat i dignitat», s'afirma en aquesta nota, que inclou molts aclariments i reserves, que, entre altres qüestions, fan referència al respecte a la sobirania nacional i a la vida des de la seva concepció fins a la seva fi natural.

A més, la Santa Seu entén la referència al gènere com a «criteri biològic, identitat masculina i femenina», recordant les paraules del papa Francesc sobre els perills de la «ideologia de gènere» que nega la rellevància del sexe biològic, masculí i femení, en opinar que existeix una gran quantitat de «gèneres» basats en les percepcions subjectives.

D'altra banda, pel que fa a la salut reproductiva, la Santa Seu rebutja que inclogui l'avortament o l'accés a l'avortament, la subrogació materna o l'avortament selectiu per sexe, com també l'esterilització. A més, subratlla que no poden recolzar mètodes de planificació familiar que separin fonamentalment les dimensions essencials de la sexualitat, és a dir, els elements unitius i procreatius de l'acte conjugal entre espòs i esposa. Les decisions morals i responsables sobre el nombre de fills i l'espaiament dels naixements pertanyen als pares, els quals han d'estar lliures de tota coerció i pressió de les autoritats públiques, incloent-hi qualsevol informació demogràfica que pugui induir temor i ansietat sobre el futur.

En una recent conferència a la Universitat Abat Oliba de Barcelona, el nunci Auza ha afirmat que l'Agenda 2030 té el perill, tantes vegades advertit pel papa Francesc, de «colonització ideològica», com una lògica que lesiona l'autonomia de les nacions receptores. «S'estableix un nexa directe entre l'aprovació d'ajudes i l'adopció d'ideologies.» D'aquesta forma, es produeix una «imposició de models de vida» aliens a la cultura del país.

Avui, col·lecta de la 63a Campanya contra la Fam

Mans Unides

La desigualtat s'ha convertit en la major amenaça i el major desafiament a nivell mundial. Per a moltes persones, pensar en desigualtat i en fam és pensar en un repte impossible, un problema sense solució davant el qual no es pot fer res. Des de Mans Unides volem fer un tomb a aquesta idea per bandejar-la de la nostra ment i deixar la solució en mans de cadascun de nosaltres. Perquè, quan parlem d'ajudar, tots usem un element comú, les mans, un element molt poderós i amb molta força, tant físicament com metafòricament, que és símbol principal i essència de la nostra organització.

Per això, la imatge triada per a acompanyar-nos en aquest any 2023 mostra unes mans en blanc i negre: fortes, que transmeten tendresa i ens conviden,

al mateix temps, a allargar les nostres als germans més vulnerables. I és que, per a fer front a la desigualtat, totes les mans sumen, totes compten i totes són necessàries i poden ajudar a curar aquesta xacra.

Amb el lema i la imatge d'aquesta campanya volem fer una crida a la societat per a lluitar per la dignitat i promoure un món on tots valgum el mateix i ningú no quedi enrere. Volem que la societat uneixi les seves mans a les nostres per a posar fi a la desigualtat i a la fam.

Perquè el combat contra la desigualtat sols és possible des de la convicció que el futur de les desigualtats no és cosa dels altres, sinó que depèn de cadascun de nosaltres, i és a les nostres mans.

El llibre

El Nou Testament,

Traducció de Ferran Blasi
i Javier Jarne

Editorial Albada

19,95 euros

Traducció del grec al català feta per Ferran Blasi i Javier Jarne, amb anotacions d'experts teòlegs i d'autors clàssics d'espiritualitat.

Deia Joan Sales a Marius Torres: «Déu va viure entre nosaltres fet un vagabund com tots, rodolant a l'atzar dels camins i vivint de caritat. [...] He arribat a un punt que ja no puc creure més que en el Déu-trinxeraire de Galilea, que baixà del Cel per ensenyar-nos que l'únic camí que duu a la glòria passa pel sofriment; un Déu d'infanteria, en una paraula.» En la seva meditació de l'Evangeli, Joan Sales descobreix aquest Jesús trinxeraire. Agustí d'Hipona veu en Jesús «algú més íntim que allò meu més íntim». Joan Pau II hi troba un Jesús que té «la veritat darrera i definitiva sobre l'home». Potser és per això que la inspiració divina ha volgut que les escenes dels evangelis siguin tan cinematogràfiques i quedin tan a l'abast de la imaginació: perquè es pugui esdevenir una trobada personal amb Jesús, un contacte vital i decisiu com els de Joan Sales, Agustí o Joan Pau II.

No tanquem les mans als nostres germans

Romà Casanova, bisbe de Vic

Any rere any, en aquestes dates de febrer, l'organització Mans Unides ens recorda que en el nostre món hi ha moltíssimes persones que pateixen fam, que no tenen el necessari per a alimentar-se suficientment. Però no sols això, sinó que també denuncia les causes d'aquest fet, entre elles la iniquitat que porta a una creixent desigualtat entre individus i pobles: acumulació de riquesa per part d'una minoria privilegiada enfront de més de la meitat de la població mundial que viu en la pobresa.

Els projectes de Mans Unides són fets a partir de les necessitats reals de les persones

Mans Unides va repetint aquesta denúncia des de fa seixanta-tres anys i, al mateix temps, treballa per la dignitat dels més vulnerables, intentant erradicar la misèria i la desigualtat. Perquè aquesta finalitat d'ajudar al desenvolupament de persones i pobles sigui eficaç es requereix la col·laboració de molta gent i institucions; en el cas que ens pertoca, amb la col·lecta d'aquest segon diumenge del mes de febrer a totes les parròquies del nostre bisbat. L'Església no pot tancar ni el seu cor ni les seves mans als qui més pateixen. L'aportació de tots i cada un de nosaltres ha de ser expressió del nostre desig de fer minvar la desigualtat que hi ha al món. Certament, és a les nostres mans reduir aquesta falta d'equitat.

La manera de treballar de Mans Unides és, des de sempre, mitjançant projectes concrets, aprovats prèviament i acompanyats en la seva realització. Per tant, els recursos econòmics recollits en les diverses activitats de les delegacions, en els donatius i en la col·lecta serviran per a finançar plans de desenvolupament integral en els paï-

sos més empobrits. Tenim la certesa que seran projectes fets a partir de les necessitats reals de les persones, sense caure en les ideologies dominants i propiciades des d'altres instàncies mundials de govern. Tot desenvolupament que no tingui la persona humana en el seu centre, en el respecte a la seva llibertat i a la seva dignitat, no és autèntic progrés, sinó causa de més sofriment i misèria.

Les necessitats arreu del món són grans, immenses. La nostra aportació, encara que sembli ínfima enfront de la magnitud del problema, és valuosa als ulls de Déu i constructora de dignitat humana. El bé és difusiu, ens recordava Francesc, papa, en el viatge apostòlic al Congo; per això hem de tenir la certesa que el bé que fem amb la nostra almoïna a Mans Unides serà font de més bé en altres persones i així el bé serà més present en el nostre món. No tanquem les mans als nostres germans necessitosos.

